

## כך מתחיל סיפור ערפל

ספר מודפס / או בקובץ PD

מאת איציק אלוני / עריכה איריס קליין

א

הבוקר התעוררתי מאוחר. מתחתי איברים בעיניים עצומות למחצה, וכהרגלי פסעתי ישירות למרפסת, להתפעל ממראה הנוף שמשתנה מדי יום. הבית שלי שוכן בצלע הגבעה לצד בתים רבים, ולמזלי אין אף מבנה שמסתיר את הנוף מעורר ההשראה. באופק רואים את הים ומרגישים במרחק נגיעה.

בקרבת הבית פרוסה צמחייה עם פריחה מרהיבה. מקום חלומי לגור. בחורף,

כשקרני השמש חודרים מבעד לעננים ומאירים את הגבעה, אני מרגיש שאני חלק מציור משוח במכחול.

אך הבוקר, בעודי צועד בעצלתיים לכיוון המרפסת ומסית את הווילונות לא הצלחתי לראות דבר, כאילו קיר זכוכית חלבית ניצב לנגד עיניי.

פתחתי את דלת המרפסת בחשש, והתקדמתי בצעדים מדודים, כאשר ידיי שנעלמות מעיניי, מושטות לפני מנסות לפגוש בשולי המעקה, לרגע עבר בי חשד כי אולי המעקה נשמט. גיששתי עם הבהונות והחלקתי אותן בזהירות עד שנתקלתי במעקה. ערפל.

הכול לבן... שפשפתי את עיניי, פעם ועוד פעם... מיהרתי לתוך הבית סגרתי את הדלת שמא הערפל יסתנן פנימה ויימנע ממני לתפקד. הזדרזתי לפתוח את הטלויזיה, כל הערוצים סקרו את הערפל הכבד שהתחיל עם שחר והיכה את האזור כולו. "ערפל שלא נראה כמותו מעולם..."

כתוביות רצו במסך הטלויזיה והזהירו את התושבים: "לא לצאת החוצה, מי שיוצא לא יוכל לחזור! זאת תהיה התאבדות!" עברתי לערוצים בינלאומיים וגם שם כולם דיווחו על תופעה נדירה ובלתי רגילה שמתרחשת בישראל.

'תושבים יקרים הסתגרו בביתכם - לטובתכם, אין יוצא ואין בא...' כתוביות רצו בלופ בכל הערוצים. מגישי החדשות הפצירו בתושבים לסגור את כל הפתחים בבית. אפשר להשאיר חלונות פתוחים אך מכוסים בבדים נושמים ויש לאטום אותם מכל צד. המומחים ישבו באולפנים והמליצו על סוגי בד למיניהם והדגישו לא להפעיל מזגנים, ושם פותחים חלון או דלת, רצוי לעשות זאת כל שעה עגולה למספר שניות, כדי שיכנס אוויר ושוב לאטום.

יצאתי שוב למרפסת ומיהרתי לסגור את הדלת שהערפל לו יחדור פנימה. מה אני עושה? הטלפון מצלצל. "הלו, מי זה?"

"ירון"

"איזה ירון מהעבודה?"